

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi S. Z.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI ACz 89/24,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 1 kwietnia 2025 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Warszawie na rzecz skarżącego kwotę 200 (dwieście) złotych
uiszczonych tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Skarżący – S.Z. 13 grudnia 2024 r. w sprawie o sygnaturze akt VI ACz 89/24 Sądu Apelacyjnego w Warszawie wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, w której domagał się stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, wydania sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności oraz zasądzenia na rzecz skarżącego sumy pieniężnej w wysokości 2000 zł, a także zwrotu kosztów postępowania skargowego.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że sprawa z jego powództwa toczy się przed Sądem Okręgowym w Warszawie od stycznia 2021 r. Postanowieniem z dnia 18 października 2023 r. Sąd Okręgowy odrzucił wniosek powodów o udzielenie zabezpieczenia, na które to postanowienie strona powodowa złożyła zażalenie w dniu 28 listopada 2023 r. Akta sprawy zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dniu 9 stycznia 2024 r. z zażaleniem strony powodowej, które pomimo upływu 11 miesięcy nie zostało rozpoznane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Natomiast w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują możliwości wniesienia tej skargi w postępowaniu wpadkowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna formułuje się pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy” a nie postępowanie zażaleniowe jako incydentalne (uboczne), którego bieg nie powoduje „przejścia” rozpoznania istoty sprawy do sądu wyższej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 listopada 2012 r., KSP 15/12;

24 września 2014 r., III SPP 206/14; 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; 6 września 2023 r., I NSP 10/23, 6 listopada 2024 r., I NSP 377/24).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy ustalił, że Skarżący domaga się stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie z zażalenia na postanowienie o oddaleniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia. W takim stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, że postępowanie w przedmiocie zażalenia na postanowienie ma charakter incydentalny i z tej racji nie jest objęte ustawą o skardze na przewlekłość, zaś wniesiona skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji. Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość nakazano zwrócić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz Skarżącego 200 zł uiszczone tytułem opłaty od skargi.

[SOP]

[a.ł.]